

De nieuwe

THRILLER

JEROME TEEL

rechter

MOZAÏEK

De nieuwe rechter

Jerome Teel

Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Ontwerp omslag Bas Mazur
Vertaling Ton van Mourik

Oorspronkelijk verschenen bij Howard Books, een onderdeel van Simon & Schuster, Inc., New York, onder de titel *The Divine Appointment*.

© Engelstalige versie 2007 Jerome Teel
© Nederlandse versie 2009 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

ISBN 978 90 239 9308 7
NUR 332

Meer informatie over deze roman en andere uitgaven van Mozaïek vindt u op www.uitgeverijmozaïek.nl.

Alle rechten voorbehouden

I

BRENTWOOD, EEN VOORSTAD VAN NASHVILLE, TENNESSEE

‘Ik heb er niet op aangestuurd,’ zei Jessica Caldwell. ‘Dit is wel het laatste wat ik op dit moment kan gebruiken.’

Jessica zei het door de draadloze telefoon die naast een mes-sing lamp, de wekker, twee onuitgelezen boeken en de afstands-bediening van het platte televisiescherm in haar slaapkamer op het nachtkastje had gelegen. Ze had aarzelend opgenomen nadat ze het nummer had herkend. Ze had tegen dit gesprek opgezien als tegen een berg, maar ze kon er niet langer omheen. Het ging niet over koetjes of kalfjes en het was meteen na het eerste woord omgeslagen in ruzie – wat ze wel had verwacht.

‘Maar het is gebeurd en we moeten er iets mee,’ zei Jessica.

Ze zat midden op bed, in de slaapkamer op de bovenste verdie-ping van haar woning in Brentwood, haar benen en voeten nog onder de dekens en voor de rest gehuld in een T-shirt van de Van-derbilt University. Het licht van de halve maan glipte tussen de kieren van de luxaflex door. Het enige andere licht kwam van haar digitale wekker. Het was kwart voor twaalf ’s avonds, maandag, de tweede week in mei.

Jessica was laat thuisgekomen na een etentje, had zich omge-keed en nog een poosje televisie gekeken voordat ze in bed was gekropen. Het had even geduurd voordat ze tot rust was gekomen. Ze sliep nog maar net toen de telefoon ging.

‘Ik héb opgepast,’ pareerde ze het verwijt aan de andere kant van de lijn. ‘Ik gebruik al jaren de pil.’

Ze was zowel geïrriteerd als bang. Niemand had ooit zo’n toon

tegen haar aangeslagen. Ze verschoof haar benen en sloeg ze onder de dekens over elkaar, haar hoofd op haar linkerhand steunend, de telefoon in haar rechterhand. Ze sloot kort haar ogen.

‘Ik zei toch dat ik er niet op uit was. Bovendien is het niet alleen mijn schuld. Je hebt er twee voor nodig, voor het geval je dat niet meer wist.’

Jessica haalde een hand door haar halflange, kastanjebruine haar en deed het achter haar oren. Er welden tranen op in haar bruine ogen, maar ze weigerde ze de vrije loop te laten. Die voldoening gunde ze hem niet. Ze had al nooit van de man aan de andere kant van de lijn gehouden, maar in de loop van het gesprek begonnen haar gevoelens gevaarlijk dicht aan haat te grenzen.

Nee, concludeerde ze. Haat is nog te min. Ik walg van hem.

‘Ik wil dit net zo min als jij,’ zei ze. ‘Ik heb pas een baan en...’

Hij onderbrak haar met geschreeuw en gevloek. Dat had hij tijdens hun relatie nog nooit gedaan. Hij was altijd vriendelijk en galant geweest. Het was meer dan ze aankon. Zeker meer dan ze verwachtte.

Bij zijn volgende opmerking schoot het hart haar in de keel. Ze slikte en antwoordde vastberaden. ‘Geen denken aan. Dat is verkeerd. En het is nog altijd mijn lijf. Ik doe wat ik wil.’

De stortvloed van grove woorden verergerde. Het maakte haar alleen maar kwader. Jessica verwenste de dag waarop ze hem had ontmoet. Was hij maar dood!

‘Wát?’ schreeuwde ze door de telefoon, terwijl ze hard op het dekbed stompte. ‘Aan je vrouw verteld? Ben je gek? Natuurlijk niet! Waarom zou ik?’

Jessica kon zich langer bedwingen. Haar weerstand brak en de tranen stroomden over haar wangen.

De man aan de andere kant van de lijn bleef schreeuwen.

Ze hadden tot nu toe een bevredigende relatie gehad. Het was geen liefde, wist Jessica, maar ze verkeerden graag in elkaars gezelschap. Totdat het ene tot het andere had geleid en dit was gebeurd. Hij had gekregen waar hij op uit geweest was – haar.

Maar het was genoeg geweest. Jessica bezwoer dat hun intieme relatie hiermee voorbij was. Na deze tirade kon ze onmogelijk met hem doorgaan. Toch zou er altijd een bepaalde verbondenheid tussen hen blijven. Dat was onvermijdelijk.

Het gesprek moest evenals de relatie worden beëindigd. Ze werd misselijk van hem. Even hield Jessica de telefoon van zich

af, in een opwelling de verbinding te verbreken. Met haar andere hand veegde ze de tranen van haar wangen.

‘Geen idee hoe je vrouw erachter is gekomen,’ schreeuwde ze ten slotte, na de scheldpartij opnieuw minutenlang geïncasseerd te hebben, ‘maar ik heb het helemaal gehad. Ik hang op.’

Hij bleef tieren tot ze de telefoon liet zakken en de verbinding met een druk op een toets verbrak. Voordat ze het toestel met een klap op het nachtkastje deponeerde, schakelde ze het helemaal uit. Woedend rukte ze ook het snoer van het basisstation uit de wandcontactdoos. Gerustgesteld omdat ze niet meer gebeld kon worden, begroef Jessica haar gezicht in het kussen en hilde.

HET WITTE HUIS, WASHINGTON

President Richard Wallace liet de twee in het zwart geklede geheim agenten in de hal achter en betrad de presidentiële vertrekken van het Witte Huis. Het was de enige plek ter wereld waar hij nog enige privacy had. Een zeldzaam goed, sinds zijn benoeming achttien maanden geleden. Hij was een knappe man. Vijfenvijftig jaar oud. Bruin maar al grijzend haar. Vastberaden kaaklijn. Sterk. Hij trainde bijna elke dag in de fitnessruimte van het Witte Huis.

Terwijl hij zijn colbert uittrok en zijn stropdas wat lossere deed, baande president Wallace zich in het donker een weg naar de ruime slaapkamer die hij met zijn vrouw Lauren deelde. Het was dinsdagnacht één uur en hij was al sinds maandagochtend half vijf op.

Hij knipte een lamp aan, in de zitkamer die aan hun slaapvertrek grensde – meer licht zou Lauren kunnen wekken – en drapeerde zijn colbert over een stoelleuning. Iemand van de huishouding zou het morgenvroeg wel vinden, laten stomen en terughangen in de kast voordat hij het weer nodig had. Hij rekte zich uit en geeuwde voordat hij op de bank plofte. Hij probeerde zo stil mogelijk te doen voor Lauren. Hij zette zelfs de televisie niet aan. Hij liet zijn hoofd achterover zakken en sloot zijn ogen.

Ondanks zijn inspanningen haar niet te wekken, deed Lauren de tussendeur open en vroeg zacht in de deuropening: ‘Kom je ook?’

‘Over een paar minuten.’ Hij gluurde tussen zijn oogleden door. ‘Even tot rust komen. Ik wilde je niet wakker maken.’

Lauren kwam verder de kamer in. Ze droeg een blauwe, zijden pyjama en trok een bijpassende kamerjas aan terwijl ze op haar man toeliep. Lauren, een aantrekkelijke en slanke brunette met een uiterst elegant voorkomen, zelfs om één uur 's nachts, was even oud als president Wallace.

‘Ik sliep nog niet zo lang,’ zei Lauren. ‘Moet ik iets voor je pakken?’

‘Nee, dank je. Het was een lange dag. De ene crisis na de andere.’ Hij krabde op zijn hoofd en ging rechtop zitten. ‘Ik heb vanavond het gezin van rechter Robinson gebeld. Zij denken dat ze de ochtend niet haalt.’

Lauren ging op de bank zitten, draaide zich naar haar echtgenoot toe en trok haar benen onder zich op. Ze zette haar rechter elleboog op de rugleuning. Hij pakte haar linkerhand.

‘Vreselijk.’ Er verscheen een zorgelijke blik in haar warme, bruine ogen. ‘Een prettige vrouw vond ik haar, de paar keer dat ik haar heb gesproken.’

‘Vind ik ook,’ zei hij treurig. ‘Ik ben het niet altijd met haar eens, maar ze verstaat haar vak.’

‘Heb je al een vervanger op het oog?’

Wallace geeuwde. ‘Porter McIntosh en het Federaal Hooggeerechtshof zijn al enkele weken bezig met een inventarisatie. Waarschijnlijk heb ik komende week al een gesprek met de belangrijkste kandidaten. Het Federaal Hooggerechtshof begint de eerste week van oktober weer. Dat is al over vijf maanden. Veel tijd voor een benoeming hebben we niet.’

‘Het is een belangrijk besluit.’

Dat was een understatement. Een universiteit of een huis uitzoeken was een belangrijk besluit. Dit was een ongelofelijk verstrekkend besluit.

‘Het is misschien wel een van de ingrijpendste besluiten, zo niet hét ingrijpendste, uit mijn presidentiële loopbaan. Ik ben ervan overtuigd dat dit een van de redenen is waarom God mij op deze plek heeft gesteld.’

‘Wordt het moeilijk, denk je, om de kandidaat van je voorkeur benoemd te krijgen?’

Wallace liet haar hand los en vouwde zijn armen achter zijn hoofd. Hij ging verzitten. Zijn schouders deden zeer. De vermoeidheid had hem eindelijk ingehaald en hij kon zijn ogen nauwelijks open houden. Hij wendde zijn hoofd naar Lauren.

‘Het zal een van de venijnigste en onbeschaamdste politieke procedures worden die ik me kan indenken,’ zei hij. ‘De liberale lobby’s en linkse senatoren zullen zich meedogenloos storten op iedereen die ik naar voren schuif. Het zal niet de schoonheidsprijs verdienen. Maar de benoeming is het vechten waard.’

Hij liet zich terugzakken in de bank en sloot zijn ogen. De schouderpijn nam iets af.

‘Kom nou naar bed,’ drong Lauren aan. ‘Je ziet er doodmoe uit.’

‘Over een paar minuten,’ mompelde hij. ‘Ga maar vast.’

Hij deed zijn ogen open omdat ze niets terugzei. Haar bezorgde blik beantwoordde hij met een geruststellende glimlach.

Lauren glimlachte terug en kuste hem op zijn wang. Ze kneepliefdevol in zijn hand en stond op. ‘Blijf niet te lang op. Er staat je morgen opnieuw een lange dag te wachten.’

‘Oké,’ beloofde hij.

Lauren verdween in hun slaapkamer en sloot de deur.

President Wallace bleef alleen achter. Hij ging op de rand van de bank zitten, boog zijn hoofd, sloot zijn ogen en fluisterde: ‘Heer, ik weet dat U alles in de hand hebt. Ik bid voor rechter Robinson en haar gezin. Genees haar, als het uw wil is. Troost haar, alstublieft. Maar als zij overlijdt, troost haar gezin dan. Ook bid ik om wijsheid en leiding bij de beslissing die voor me ligt. Geef niet alleen mij kracht en inzicht, maar ook degene die U me aanwijst als kandidaat voor het Federaal Hooggerechtshof. Help mij uw wil te verstaan. Amen.’

Hij stond op en wreef in zijn ogen. Geruisloos betrad hij de slaapkamer. Eindelijk tijd om te gaan slapen. Hij had het hard nodig.

HET OMNI OFFICE CENTER, NASHVILLE, TENNESSEE

‘Ik ben Elijah Faulkner en ik heb vanmiddag een afspraak met Merrick Armstrong,’ meldde Eli de receptioniste terwijl hij vanuit de lift, die pal voor de balie uitkwam, het kantoor van Chandler & Spivey Advocaten in liep. De receptioniste werd van bezoekers gescheiden door een middelhoge, overdadig bewerkte marmeren muur met een bovenblad van onyx. Haar domein was een van de sjeke ontvangstplekken van Chandler & Spivey, de firma die de

tiende, elfde en twaalfde verdieping van het Omni Office Center in het hart van Nashville besloeg.

De receptioniste glimlachte vriendelijk. ‘U wordt verwacht. Als u naar de Walker B. Chandler vergaderkamer zou willen gaan’ – ze wees naar een deur aan de andere kant van de hal – ‘komt meneer Armstrong zo bij u.’

Eli ging de kamer binnen en zette zijn diplomatenkoffer op het hoofdeinde van de lange mahoniehouten tafel vlak bij het schilderij van Walker B. Chandler, een van de grondleggers van Chandler & Spivey. Hij deed de knoopjes van zijn grijsgestreepte colbert los en liep naar de rij ramen met uitzicht op het Centennial Park en de replica van het Parthenon. Zijn gestalte van bijna één meter vijfennegentig en zijn golvende zwarte haar weerspiegelden in het glas. Het buitentaferaal herkende Eli van de ontelbare keren dat zijn werk als advocaat hem al naar Nashville had gebracht, om het gevecht aan te gaan met een van de advocaten van Chandler & Spivey.

Hoewel Eli wist dat het nog fris was, bewees het park dat de lente het groen stukje bij beetje uit zijn winterslaap haalde. Het was dinsdag, de tweede week van mei, en de kille aprilregens hadden zich neergelegd bij de stijgende temperatuur. De bomen rond het park puilden uit van de knoppen en groene loten schoten overal uit de eerder zo sombere grond. Hij grinnikte bij de ironie. Na jaren van virtuele dood door toedoen van Merricks cliënt, zou zijn eigen cliënt zijn leven vandaag wellicht ook terugkrijgen.

‘Meneer Faulkner,’ onderbrak een jonge vrouwenstem zijn gedachten. Eli draaide zich om in de richting van het geluid en zag een slanke, aantrekkelijke jonge vrouw in de deuropening staan. Ze was naar schatting midden twintig, had lang blond haar en nog langere benen onder het rokje dat tot boven haar knieën reikte. Ze was er duidelijk van overtuigd dat ze beter zou uitkomen op de cover van *Vogue* dan op een advocatenkantoor. Toch was ze daar, bij Chandler & Spivey, in de hoop ooit ontdekt te worden.

‘Wilt u koffie of iets fris, in afwachting van meneer Armstrong?’ informeerde ze met een warme glimlach.

‘Koffie. Lekker,’ zei hij vaderlijk.

Terwijl het model-in-spé wegsnelde, nam Eli plaats aan het eind van de vergadertafel, haalde zijn dossiers uit de diplomatenkoffer en legde ze voor zich. Flirtend kwam de jonge vrouw hem de koffie brengen.

Kort daarop arriveerde zijn cliënt George Thornton. Hij was enkele jaren ouder dan Eli, gedrongen en te zwaar. Hij had een forse neus, een lange kin en borstelige wenkbrauwen in dezelfde peper-en-zoutkleur als zijn haar.

Eli had George Thornton al vanaf het begin gemogen. Hij had in hem onmiddellijk de eigenschappen herkend die hij in een man bewonderde: een harde werker, eerlijk en vastberaden. Dezelfde kwaliteiten die Eli in zijn eigen leven en carrière probeerde na te streven.

En er was nog iets wat Eli in George aantrok: George was een echte familieman. Naarmate George en hij goede vrienden waren geworden, de afgelopen jaren, had hij die trouw duidelijk gezien. Hoe dieper hun vriendschap werd, des te vastbeslotener was Eli geworden om het onrecht ongedaan te maken dat George en zijn gezin was aangedaan.

George ging rechts naast Eli zitten. 'Waar zal het op uitdraaien, Eli?'

'Op wat ik je heb gezegd toen ik de zaak aannam,' antwoordde Eli, met een blik in Georges donkere ogen. 'Ik ben advocaat, geen tovenaars. Ik kan alles niet met een knip van mijn vingers terugdraaien. Maar we hebben jouw zaak goed opgebouwd en Armstrong is slim genoeg om te beseffen dat een jury overstag zou kunnen gaan en zijn cliënt dan met een negatieve uitspraak en hoge claims opzadelt.'

'Ik wil dat Rory Driscoll financieel bloedt voor alles wat hij mij en mijn gezin de afgelopen drie jaar heeft aangedaan. Wij hebben ons leven lang in Jackson gewoond. Ik heb Thornton Sportsweat van de grond af aan opgebouwd en Driscoll heeft het me afhandig gemaakt. Sinds mijn vrouw en ik het faillissement moesten aanvragen, kijkt de hele stad op ons neer.' George haalde diep adem.

Eli zag de woede weer in hem opkomen. Hoewel hij het de man niet kwalijk kon nemen, moest George tijdens de vergadering wel rustig blijven.

'Hij moet bloeden,' herhaalde George tussen zijn tanden door.

'Ik sta achter je. Maar je moet wel realistisch blijven. Ik heb gehoord dat Driscoll financiële problemen heeft en misschien binnenkort zelfs aan de grond zit. Als ze minimaal een miljoen bieden, zou ik het maar serieus overwegen.'

'Een miljoen dollar?'

Eli zag de teleurstelling op het gezicht van zijn cliënt. Het klonk ook in zijn stem door.

‘Ik neem geen genoegen met een miljoen,’ antwoordde George. ‘Dat staat in geen verhouding tot alles wat wij hebben moeten doormaken.’

‘Ik heb begrepen dat er niet veel over is, George. Armstrong heeft Driscoll vermoedelijk al zo’n vijfhonderdduizend dollar in rekening gebracht. De enige reden waarom ze nu over een schikking willen praten, is dat Driscoll vervolging door het Openbaar Ministerie wil voorkomen – anders blijven de rekeningen van Armstrong zich opstapelen. Ons probleem is dat het bewijzen van een overtreding van de RICCO ACT maar één kant van de zaak is. Geld van Driscoll lospeuteren is een andere. Als Driscoll wordt vastgezet, krijg ik geen cent meer voor je los.’ Eli keek George nadrukkelijk aan om te zorgen dat hij de ernst van de situatie begreep. ‘Zoals ik al zei: als ze met een miljoen komen, kunnen we het maar beter met beide handen aanpakken.’

Op dat moment kwamen Merrick Armstrong en Rory Driscoll de vergaderkamer in. Merrick, die ouder was, liep voorop bij hun gewichtige binnenkomst. Hij droeg een onberispelijk wit overhemd met een gestreepte vlinderstrik. Hij was iets te zwaar, wat het duidelijkst opviel bij zijn wangen. Afgezien van wat grijzend zwart haar boven zijn oren was hij kaal. Rory droeg een maatkostuum dat, zo vermoedde Eli, was betaald met geld dat hij George Thornton had afgetrosgeld. Zijn zwarte haar, in een keurige scheiding, zat plat tegen zijn hoofdhuid. Alles aan Rory’s voorkomen, vooral zijn branieachtige manier van lopen, irriteerde Eli. De man was net zo glad als zijn kapsel. In de loop van de procedure had Eli ontdekt dat George Thornton niet de eerste was die door Rory was opgelicht. Alleen was Rory ditmaal gesnapt. Slachtoffers zoals George Thornton helpen hun recht te krijgen van zwendelaars zoals Rory Driscoll, was een van de redenen waarom Eli van zijn vak hield.

‘Eli, meneer Thornton,’ zei Merrick koel, terwijl hij bij het hoofdeind van de tafel tegenover Eli plaatsnam. Hij gaf geen van beiden een hand.

Eli en George knikten in de richting van hun tegenstander.

Rory zei niets.

‘Ik neem aan dat u weet waarom ik u heb uitgenodigd,’ vervolgde Merrick. ‘Meneer Driscoll en ik zijn bereid een eventuele schikking te bespreken.’

Eli en Merrick marchandeerden het overgrote deel van de middag met elkaar. Biedingen, tegenbiedingen en hoog spel maakten deel uit van de onderhandelingen. Twee uur na het begin van de vergadering kwam Merrick met de woorden waar Eli op had gewacht.

‘We kunnen een miljoen opbrengen,’ zei Merrick met een onbewogen maar vastberaden gezicht. ‘En dat is ons laatste bod.’

Eli leunde achterover in zijn stoel, wreef bedachtzaam over zijn kin en zuchtte. ‘Ik moet met mijn cliënt overleggen.’

George en hij verontschuldigde zich en verlieten de kamer. Eenmaal buiten gehoorafstand van Merrick en Rory wendde Eli zich met gedempte stem vol overtuiging tot George. ‘Ik raad je aan het te accepteren, George. Volgens mijn bronnen heeft Rory geen geld meer en staat hij voor een faillissement. In dat laatste geval is er geen enkele hoop meer op welk bedrag dan ook.’

‘Ik weet het.’ George oogde terneergeslagen. ‘Het gaat me eigenlijk nog meer om Rory te straffen dan om het geld. Ik kan je niet vertellen hoe vaak ik in gedachten al zijn strot heb dichtgeknepen.’

‘Een miljoen is geen onaardige straf.’ Eli fronste zijn wenkbrauwen om de woorden kracht bij te zetten. ‘Ik wed dat hij de dag waarop jullie elkaar hebben ontmoet net zo verafschuwt als jij. Dankzij jou onderzoeken de federale autoriteiten ook andere bedrijven van Driscoll. En neem van mij aan dat niemand de FBI graag op zijn huid heeft. We pakken dat miljoen en daarmee af.’

Eli voelde dat George niet overtuigd was en boog zich dichter naar hem toe. ‘Ik ken Merrick Armstrong, George. Hij mag dan niet de beste advocaat in de staat zijn, maar zijn naam staat niet vanwege zijn mooie blauwe ogen als derde in het briefhoofd van Chandler & Spivey. Als we dit aanbod laten schieten, gooit hij het op een akkoordje met het Openbaar Ministerie waarna Driscoll z'n faillissement aanvraagt. Dan sta jij in de kou.’

‘Oké,’ gaf George met tegenzin toe. ‘Maar ik wil het geld vóór ons vertrek elektronisch op jouw derdengeldenrekening gestort zien. Ik wil niet het risico lopen dat hij zich bedenkt.’

Met deze consensus betraden Eli en George opnieuw de vergaderkamer en verklaarden dat zij akkoord gingen. Tegen vier uur kreeg Eli bericht dat zijn bank het geld had ontvangen. George en hij ondertekenden de benodigde documenten die Merrick had laten opstellen, waarna ze vertrokken.

George bedankte Eli en leek opgelucht dat het hele drama eindelijk voorbij was. Hoewel Eli een niet onaanzienlijke vergoeding voor zijn werk kreeg – eenderde van de totale som – betekende Georges waardering evenveel voor hem, zo niet meer.